

Jaakko Myllylän taistelulähetin kirje Auli-mummulle

Taistelulähetin kirjeen perusteella vaikuttaa siltä, että Jaakon äiti, Auli-mummu, on ollut yhteydessä taistelulähettiin, Erkki Kirkkola, joka sen johdosta on lähettänyt kirjeen Aulille. Alla olevat kopiot ovat olleet Tellervo Myllylän hallussa. Saatteessaan Tellervo pohdiskelee mm. kirjeen alkuperää.

Turku 29.12

Hei!

Tässä lähettän siis tämän kopion Jaakko-veljen taistelulähetin kirjesta. Tus teksti yleensä ei pitä jädä pois, se on minun kirjittämöni: "Johon taistelulähetin kirje."

Voii olla että tässä minun kappaleeni välillä heikommien näbyriä tekstieeen selin ylipyyhkimiseen on sittekin tuo alkuperäinen ja olen muunmuuta saatu, en sitä tosiaankaan muista.

Mielestäni tämä on sopiva luettavana näin itenäisyyden juhlamonna.

Hyvää uuden vuoden taitoa kaikille ja syd. terveiset

Taijeltä

" Kirjeenne johdosta laadin jonkinlaisen kuvauksen kaatuneen poikanne res.vänr.J.Myllylän sodan aikaisista toimista sekä hänen viime vaiheistaan. Olin vänr.Myllylän taistelulähetin, täten tiedän hänen toimintansa kaikkia yksityiskohtia myöten.

Jo rauhan aikana teimme partioretkiä ~~vihollisuuksia~~ etumaastoon, tarkoituksena tutustua maastoon sekä harjaantua partiotoimintaan. Jo tällöin oli vänr.Myllylä erikoisen innostunut tehtävänsä, lukien iltaisin talvisotaa opasta, sekä maastossa yrittäen kaikin tavoin oppia tulevaa tehtävänsä varten. Heti 1.12. sai vänr.Myllylä käskyn partioineen mennä Uudellekirkolle asti saamaan tietoja vihollisesta. Vasta 5.12. illalla saimme ensimmäisen kerran vihollisen näkymiimme. Emme silloin antautuneet tulitaisteluun, koska tehtävämme oli tiedustelutehtävä, ja partiomme oli ainoastaan 114 ja vihollisia n. parituhatta.

Tästä asti pidimme kosketusta viholliseen yhtämittäisesti, noin 18-20 t. vrk:ssa olimme partioissa. Tämä oli jännittävää hommaa sekä samalla rasittavaa. Mutta koskaan ei vänr.Myllylä valittanut väsymystään, aina hän oli yhtä reipas, yhtä innokas tehtävänsä, sekä toisia rohkaiseva. Itse hän useinkin kulki etummaisena, vaikka kullimmekin vihollisen puolella.

10.12 päivällä saimme taas käskyn vahvistetun partion kanssa lähteä häiritsemään vihollista, tällöin tappelimme hyvällä menestyksellä, itseltämme ei edes haavoittunut ketään, vihollisia kaatui noin parikymmentä. Samalla jouduimme aika epämieluisaan tilanteeseen, kun palasimme omalle puolellemme, toiset olivat jo omalla puolella, ainoastaan vänr.Myllylä, eräs sotamies sekä allekirjoittanut olimme piikkilankaesteiden takana, kun ~~kuuk~~ yllättäen kaksi vihollisen konekivääriä avasi tulen meitä vastaan. Kesti pari kolme minuuttia ennenkuin pääsimme suojaan omalle puolelle, ja nämä minuutit olivat pisimmät koko sotani aikana, en joutunut milloinkaan sellaiseen hermojännitykseen kuin silloin.

Viisi seuraavaa päivää menikin sitten yhtämittäisessä partioinnissa, hiivimme vihollisen sivustaan, tulitimme, peräännyimme, iskimme toisesta paikasta ja taas peräännyimme. Mitään mainittavaa ei tapahtunut. Näissä kahakoissa tulimme hyvin läheisiksi vänr.Myllylän kanssa, aina vieretysten, aina kuolema silmien edessä. Hän halusi aina, että olisi saanut elää sodan loppuun, että olisi saanut tehdä suuria tekoja. Kuoleman pelkoa hänessä ei ollut, aina hän meni yhtä päättäväisesti eteenpäin, oli sitten miten vaarallinen paikka hyvänsä.

16.12. Saimme käskyn nk. Sormenkärjestä karkoittaa noin kompp.vahvuisen vihollisen pois. Sinä iltana taas sain kokea, miten itsestään välittämätöä sekä urhea sotilas oli vänr.Myllylä. Hän sai nim. käskyn katkoa piikkilankaeste meidän ja vihollisen väliltä, sekä siitä sitten hyökätä vihollisen puolelle. Hän otti rauhallisesti tongit, antoi minulle toiset sekä sanoi minulle, että menemme katkomaan tuon piikkilankaesteen, se este oli noin 20 metriä vihollisen nenän edessä. Siinä me makasimme kahden tulen välissä noin puolisen tuntia ja katkoimme estettä, sitten kun saimme siihen läven ja tulimme takaisin ampumahautaan niin saimme kuulla ettei hyökätäkään vihollisen puolelle, vaan pidämme entiset asemamme.

17.12. Oli sitten se meidän pataljoonamme melkein pä sa sanoa raskain päivä, silloin nimittäin kaatui pataljoonamme neljä upseeria sekä muita miehiä paljon, lukua en muista. Meidän komppiamme oli reservikomppianana, joten saimme koko joukkue nukkua 17 päivän klo 13 asti. Klo 13.30 tuli lähetti korsuumme ilmoittamaan, että vihollinen oli päässyt tankeineen läpi ja vallannut toisen komppianin lohon. Vänr.Myllylä oli jo aikaisemmin saanut käskyn, että jos vihollinen pääsee läpi niin hän menee luutn.Harkkilan tukikohtaan. Hyökkäysvaunuja oli jo meidänkin korsuumme lähettyvillä, muttemme pysähtyneet näitä tuhoamaan, vaan menimme eteenpäin. Tämä oli ensi kerta kun jouduimme hyökkäysvaunujen kanssa tekemisiin, sillä ne pääsivät silloin ensi kerran linjojemme läpi. Tukikohdan päällikkö, jonka avuksi meidät oli määrätty oli jo ennenkuin sinne pääsimme haavoittunut (myöhemmin kuoli) ja ampumahaudat olivat tyhjästä omista miehistä, hyökkäysvaunut surrasivat pitkin ampumahaudan reunoilla ja muutamia ryssiä oli vaunuista tullut hautoihin. Vänr.Myllylä oli jo kerinnyt saada yhden ryhmän aseisiin kun taas yksi hyökkäysvaunu ajoi sellai-

seen paikkaan, ettei asemia ~~asemia~~ voinut miehittää, ellei vaunua saatu tuhottua. tällöin vänr.Myllylä otti kasapanoksen, käski minun ottamaan toisen ja sanoi, että menemme tuhoamaan tuon vaunun. Pääsimme noin 30 m päähän vaunusta, muttemme päässeet sitä tietä edemmäksi, jolloin vänr.Myllylä sanoi, että menemme toista tietä yhdysrautaa myöden, koska sieltä olisimme päässeet lähemmäksi. Lähdimme takaisin päin, olimme kulkeneet noin parikymmentä metriä, jossa ampumahauta teki mutkan, tässä vänr.Myllylä pysähtyi (hän kulki edellä) ja sanoi katsellen edessään liikkuvia ryssiä: "olisipa minullakin kivääri." Nämä olivat hänen viimeiset sanansa, sillä samassa hyökkäysvaunun konekivääri (tai pikakivääri) ampui kolme laukausta, jotka sautuivat vänr.Myllylän päähän. Ilmekään hänen kasvoillaan ei kerinnyt vaihtua, niin nopeasti hän kuoli. Hän kaatui hiljaa minun syliini, laskin hänet ampumahaudan pohjalle, josta hänet samana päivänä kuljetettiin taapain. Tämä paikka oli Summan kylästä n.5km itään, Summajärvestä n. 500 km pohjoiseen, kuuluisan miljoonalinnakkeen vieressä.

Erkki Kirkkola "